

HET VERBOND DER GENADE

Het verbond der genade is éénzijdig in oorsprong en tweezijdig in uitwerking. Krachtens de éénzijdige beschikking van on-zen God is het verbond der genade ontstaan, omdat de Drieënlige God in het verbond der verlossing, den raad des vredes, besloten heeft, dat het verbond der werken, ook na den val des menschen, zou worden gehandhaafd. De Vader heeft Zijn Soon, Die het Hoofd is van de uitverkorenen, gegeven tot Middelaar van het genadeverbond, zoodat alles, wat op rekening stond van Adam, nu op rekening van den tweeden Adam is gezet. Wij mogen dat verbond niet alleen zien als een éénzijdige beschikking, omdat God gewild heeft, dat het tevens zou zijn een wederkerige overeenkomst. Mijn Maker is mijn Man. "Maker" wijst op een éénzijdige beschikking, het ontstaan van het verbond. "Man" zegt ons, dat er tevens is een wederkerige overeenkomst, evenals in het huwelijk tusschen den man en de vrouw. Want het verbond is niet alleen een "diatheke" maar ook een "suntheke".

Het verbond der genade is, in Christus, opgericht met de geloovigen en hun zaad. Dus niet alleen met de uitverkorenen. De verkiezing is voor ons verbergen en het verbond is openbaar. Wanneer het verbond alleen met de uitverkorenen ware opgericht, zouden wij in de kerk onderscheid moeten maken tusschen hen, die wél en hen, die niet tot dat verbond behooren. Wij zouden niet eens kunnen weten, wie er in zijn, en derhalve moeten werken met veronderstellingen.

Voor de nog jonge kinderen der geloovigen is het verbond een éénzijdige beschikking (diatheke). De kinderen die gedoopt worden, "verstaan deze dingen nog niet". Zij kunnen noch "ja" noch "neen" zeggen, zij kunnen nog niet aanvaarden en ook nog niet verwerpen. Daarom zijn de ouders geroepen, hun kinderen te onderwijzen, opdat deze bij het opgrosien verstaan, dat God, krachtens Zijne éénzijdige beschikking, wil komen, bij die kinderen, tot een wederkerige overeenkomst (suntheke).

Op grond van Gods Woord belijden wij, dat de kinderen der geloovigen in Christus geheiligd zijn. Zij zijn heilig, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond. (Dordtsche Leerregeelen I. 17). De ouders moeten dit belijden van hun kind, dat gedoopt wordt en niet maar van de kinderen der geloovigen in het algemeen. Dit is een zaak, die leeft en ook moet leven in de harten van de ouders, omdat zij telkens weer bij den doop van hun kinderen, die belijdenis afleggen in het midden der gemeente. Deze heiligheid is niet maar een "uitwendige" heiligheid, en gaat ook niet altijd gepaard met een "inwendige" heiligheid, doch moet, volgens onze belijdenis, op grond van de Heilige Schrift, gezien worden als een verbondsheiligheid. De benaming "uitwendig" en "inwendig", waartoe volen de toevlucht hebben genomen, werkt verwarrend en is een terminologie, die in de belijdenis niet wordt gevonden. In de V artikelen wordt alleen gesproken van "heilig krachtens het verbond der genade", hetwelk met de Wedergeboorte niet vereenzelvigd mag worden, zooals ook de Schrift ons leert. Zie o.a. Hebröön 10 : 29. Daarbij komt dus de wedergeboorte, en ook de "veronderstelde" wedergeboorte, niet in geding. De verbondsheiligheid is niet dubieus, de wedergeboorte wel. De wedergeboorte behoort tot de verbergen dingen, die God alleen bekend zijn, en ons is wél geopenbaard, dat de kinderen der geloovigen heilig zijn krachtens het verbond. Daarom behoeven wij niet de toevlucht te nemen tot verschillende onderscheidingen, die gemaakt zijn en niet mogen gemaakt worden, zooals "uitwendig en inwendig", "verbond en bediening", "wezen en verschijning", "absoluut en conditioneel". Want alle kinderen der geloovigen zijn ochte, werkelijke bondelingen, maar niet allen openbaren zich straks, wanneer het aankomt op de wederkerige overeenkomst, als trouwe bondelingen, omdat trouw moet blijken!

Het verbond der genade heeft twee zijden. Er zijn twee, zij het ook ongelijke partijen: God en Zijn volk. Tot een volk behooren ook de kinderen.

Maar in alle verbonden zijn ook twee deelen begrepen. De beide deelen van het verbond zijn de belofte en de eisch. De Heere belooft en Hij eischt. Hij eischt (geloof in den Heere Christus) en Hij belooft (gij zult zalig worden). Wij moeten ook beloven en wij mogen ook eischen, krachtens het verbond der genade. Wat de Heere ons beloofd heeft, mogen wij van Hem eischen. Eischt van Mij vrijmoedig, op Mijn trouw verbond.

Door het geloof in Christus beloven wij Hem, wat hij van ons eischt en door het geloof in Christus eischen wij van Hem, wat Hij ons beloofd heeft.

N u is zoewel in het werkverbond, als ook in het genadeverbond, dus volgens het wezen van het verbond, niet alleen een belofte, maar ook een bedreiging door God gegeven. Deze beide werden door God gehandhaafd in den zegen en de vloek. De verbondszegen wordt ons deel, in den weg van geloovige aanvaarding van de beloften Gods, door het geloof in den Middelaar van het verbond, Die in onze plaats de verbondsvloek heeft gedragen.

De verbondswraak treft hem, die de beloften ongeloovig verwerpt, en Christus

niet als zijn Zaligmaker kent. Went het verbond is geen contract, dat te zijner tijd weer kan worden opgezegd, of oek nog langer kan worden gehouden, maar geldt, evenals het huwelijk, voor het geheele leven. Daarom wordt de verbondsovertreding in de Heilige Schrift getypeerd als "afkeeren en U den trotschen nek toekeeren". Nu verstaan wij tevens, hoe ernstig de zonde in het verbond is, en waarom God ook in de verbondswraak Zijn verbond handhaeft. Het verbond steekt de vuren heet. Een echte bondeling, die verloren gaat, omdat hij ontrouw is, zal met vele slagen geslagen worden. Daarom moeten wij en onze kinderen heilige ernst maken met het verbond der genade, in de wetenschap, dat de praedestinatie, die bestaat in de verkiezing en de verwerping (Art. XVI, Nederl. Gel. Bel.) in den weg van het verbond komt tot volle realiteit.

J.G.F.
